

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Ing. Bc. M. W.**, narozený XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1

proti

žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie
a vyšetřování**
se sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a
vyšetřování ze dne 13. 12. 2016 č.j. PPR-34564-63/ČJ-2015-990131

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 26.10.2015 č. 1325/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

oměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, neboť podle závěru psychologa Policejního prezidia České republiky ze dne 17.6.2015, který dne 17.8.2015 v přezkumném řízení potvrdil vedoucí psycholog Policie České republiky, není osobnostně způsobilý výkonu služby v Policii České republiky, neboť nesplňuje charakteristiky podle § 1 vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o osobnostní způsobilosti“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval průběh správního řízení. Konstatoval, že služební funkcionář zahájil dne 2. 9. 2015 z vlastního podnětu řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru. Důvodem zahájení řízení byl závěr psychologky Policie České republiky pplk. Mgr. M. B. (dále jen „pplk. B.“) ze dne 17.6.2015 č.j. PPR-16645-9/ČJ-2015-990762 (dále jen „závěr psychologa č. 1“), podle něhož žalobce není osobnostně způsobilý k výkonu služby. Závěr psychologa č. 1 byl následně potvrzen vedoucím psychologem Policie České republiky plk. Mgr. V. V. (dále jen „plk. V.“) dne 17.8.2015 pod č.j. PPR-20862-1/ČJ-2015-990762 (dále jen „závěr vedoucího psychologa č. 1“). Přezkum osobnostní způsobilosti žalobce byl proveden na základě žádosti o zjištění osobnostní způsobilosti ze dne 1. 6. 2015 (dále jen „žádost o přezkum“). Ta byla podána na základě incidentu z 6.5.2015, kdy proběhl rozhovor mezi žalobcem a jeho nadřízeným plk. H., během něhož žalobce beze slov napsal na papír následující sdělení: *„Pracuji pro skupinu v rámci Policie ČR, která má legitimní zájmy. Vynesl jsi informace o mé osobě, ať jsi nemusel, ohrozil jsi tím zájmy této skupiny. V případě, že budou vyneseny další informace, nebo se to bude opakovat, nebo nedojde k nápravě, budou vyneseny informace o tvé osobě.“* Uvedený incident vyústil v převoz žalobce do Psychiatrické nemocnice Bohnice (dále jen „PN Bohnice“). V úředním záznamu vedoucí skupiny krizové intervence Mgr. L. ze dne 6. 5. 2015 bylo uvedeno, že toho dne se žalobcem hovořila za účelem zhodnocení jeho psychického stavu, přičemž žalobce uvedl, že přibližně před měsícem byl osloven dvěma muži vydávajícími se za pracovníky Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“), kteří mu na tabletu ukázali shora uvedené věty, dali mu za úkol, aby je napsal na papír a v květnu ukázal svému nadřízenému.
3. Ve vyjádření v průběhu řízení v prvním stupni žalobce napadl zaujatost a neodbornost zjišťování osobnostní způsobilosti a závěr vedoucího psychologa č. 1 označil za *„předčasný, alibistický a nesprávný, a to i z důvodu, že neznal v rámci posouzení osobnostní způsobilosti všechny podstatné skutečnosti.“* Žalobce nastínil vlastní pohled na incident z 6.5.2015, poukázal na druhou událost (viz dále) a uvedl důvody, proč tuto zamlčel. Poté zpochybnil odbornost pplk. B., správnost provedení zkoumání jeho osobnosti, nestrannost plk. V. a navrhl doplnění dokazování. Ke druhé události žalobce ve vyjádření ze dne 11.9.2015 uvedl, že jej dne 5.5.2015 na ubytovně navštívily dvě osoby, a sice muž, který s ním již předtím hovořil na ulici a který se představil jako příslušník GIBS, a žena. Oba vystupovali z pozice moci, hrozili žalobci násilím přiložením paralizéru ke krku a vyhrožovali mu usmrcením jeho blízkých, přátel nebo kolegů. Požadovali, aby napsal na papír výše uvedené tři věty s tím, že je to zkouška. Žalobci za takové situace nezbyvalo nic jiného, než jejich žádosti vyhovět. Prodlení s informováním o druhé události odůvodnil žalobce jednak obavou o život a zdraví blízkých osob a jednak i přístupem jeho nadřízených k incidentu z 6.5.2015, který objektivně neprošetřovali a namísto toho jej vylákali do PN Bohnice.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Žalobce usoudil, že informace o druhé události by jeho situaci jen zhoršila. Dále namítl, že byla zamítnuta jeho žádost o pořízení kopie psychologické dokumentace, čímž došlo k porušení jeho práv. Řízení o propuštění ze služebního poměru označil za formální a jednostranné s předem daným závěrem.

4. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce propuštěn ze služebního poměru z důvodu osobnostní nezpůsobilosti. Služební funkcionář v rozhodnutí podrobně popsal jednání žalobce z 6. 5. 2015 a jednotlivé podklady rozhodnutí, stejně jako zjištění psychologů, a následně vypořádal jednotlivé námitky žalobce. Uvedl, že žalobce měl právo se s psychologickou dokumentací seznámit a projednat ji s vedoucím psychologem, což také učinil, neměl však právo na poskytnutí její kopie. Řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti služební funkcionář nezahájil, protože závěr zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra mu byl doručen až po zahájení řízení o propuštění žalobce z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti.
5. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce označil toto rozhodnutí za předčasné, neodůvodněné a nesprávné. Tvrdil, že jeho hospitalizace v PN Bohnice byla důsledkem aktivity nadřízených, kteří jej tam vylákali. Má za to, že hospitalizace a události z 5.5. a 6.5.2015 mohly ovlivnit jeho chování a jednání v rámci psychologického zkoumání. Namítl také, že jím popsané události nebyly prošetřeny a věc byla řešena donucením k hospitalizaci a iniciací přezkumu jeho osobnostní a zdravotní způsobilosti. Žalobce navrhl prověřit oprávnění Mgr. L. vydat doporučení k přerušení výkonu jeho služby a ověření zdravotního stavu a vznesl námitky proti vyjádření, které jmenovaná učinila při jeho příjmu v PN Bohnice. Přezkoumání osobnostní způsobilosti dle názoru žalobce proběhlo příliš brzy po psychologických vyšetřeních, která již dříve absolvoval. Žalobce namítl také podjatost plk. V., který podle něj zmanipuloval průběh i výsledek jednání přezkumné komise č. 1, s jejímiž členy hovořila i pplk. B. Dle mínění žalobce je z tohoto důvodu třeba provést nové psychologické vyšetření, a to nejlépe znalcem z oboru klinická psychologie nebo psychiatrie. Dále žalobce vyslovil obavy z manipulace se spisem a opakovaně požadoval, aby do něj byly založeny všechny dokumenty z řízení, stejně jako ručně psané poznámky pplk. B. Tvrdil, že psychologická dokumentace neobsahuje prokazatelný objektivní nálezný a zjištění z písemné části odporují zjištěním z pohovoru. Závěr psychologa č. 1 byl navíc v rámci přezkumu v neprospěch žalobce rozšířen o oblast poznávacích procesů bez možnosti přezkoumání. Navíc přes doručení závěru o jeho zdravotní nezpůsobilosti nebylo služebním funkcionářem zahájeno řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti. Žalobce popírá, že by prodělal psychotickou epizodu a závěr psychologa č. 1 podle něj není řádně odůvodněn. Má za to, že hospitalizace v PN Bohnice se musela projevit v normalitě jeho osobnosti. V následujících podáních pak žalobce konstatoval, že doplněním závěru psychologa ze dne 21.3.2016 byly zrušeny předchozí závěry psychologů, do nichž však nebylo možno zasahovat. Žalobce proto požádal o nové přezkumné řízení provedené nezávislým subjektem. Odmítl popis jeho osobnosti v závěrech psychologů s tím, že neodpovídá jeho osobnostní struktuře. Popis rozhovoru byl účelově zkreslen a závěr vedoucího psychologa č. 1 neobsahuje informace, na jejichž základě bylo zjištěno, že žalobce nesplňuje osobnostní charakteristiky. Závěr vedoucího psychologa č. 2 pak obsahuje formální a stručné odůvodnění, je subjektivní a založený na hypotézách. Žalobce dále v odvolání

zmínil trestní stíhání plk. H. a namítl nezákonnost řízení z důvodu jeho nezpůsobilosti hájit v řízení samostatně svá práva.

6. V rámci vypořádání odvolacích námitek žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru je důvodem obligatorního propuštění příslušníka ze služebního poměru k Policii České republiky skutečnost, že dle závěru psychologa pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby. K této otázce dále žalovaný odkázal na judikaturu správních soudů a konstatoval, že žádost o přezkum osobnostní způsobilosti žalobce nebyla projevem libovůle, ale byla opřena o řádný důvod, přičemž postačí domněnka o osobnostní nezpůsobilosti žalobce, která v tomto případě existovala. Předložení shora uvedených tří vět žalobcem nadřízenému, jejich obsah a vyjádření žalobce k nim postačí k důvodné domněnce, že žalobce může být osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v Policii České republiky. Vrchní komisař celorepublikového útvaru služby kriminální policie a vyšetřování by měl být schopen rozpoznat, jaké následky může jednání spočívající v předložení těchto tří vět vedoucímu příslušníkovi mít, a zároveň by se měl natolik ovládat, aby se obdobného jednání vyvaroval. Smyslem řízení však není provést šetření, které by vedlo k objasnění důvodů, proč tak žalobce učinil. Důvodem propuštění žalobce ze služebního poměru je závěr policejního psychologa o osobnostní nezpůsobilosti žalobce, nikoliv jeho jednání, které osobnostní přezkum toliko iniciovalo. Žalovaný následně konstatoval, že psychologové pplk. B., plk. V. a členové obou přezkumných komisí postupovali v dané věci v souladu se zákonem. K závěru psychologa č. 1 a závěru vedoucího psychologa č. 1 žalovaný uvedl, že s ohledem na aktuální judikaturu správních soudů dospěl k závěru, že jejich odůvodnění nebylo dostatečné, neboť neobsahovalo informace umožňující jejich soudní přezkoumatelnost. Skutečnost, že závěr psychologa č. 1 nesplňoval podmínky stanovené následně judikaturou, nicméně neznamená, že výsledek závěru psychologa byl nesprávný, ale pouze to, že nebyl dostatečně odůvodněn. Uvedené nedostatky bylo možno v odvolacím řízení napravit, což žalovaný učinil tím, že požádal psychologa o doplnění jeho závěru tak, aby z něj bylo zjištělné (a plně přezkoumatelné), na základě jakých podkladů a úvah dospěl k závěru, že žalobce pozbyl osobnostní způsobilosti k výkonu služby v Policii České republiky. Proti doplněnému závěru psychologa č. 1 pplk. B. bylo žalobci umožněno brojit návrhem na jeho přezkoumání. Na základě tohoto návrhu vedoucí psycholog svým závěrem vedoucího psychologa č. 2 ze dne 19.5.2016 doplněný závěr psychologa č. 1 potvrdil. Ve vyjádřeních z 30.5.2016 a 28.6.2016 pak popsal osobnost žalobce, rozvedl, proč nesplňuje charakteristiky psychosociální vyzrálosti a absence nedostačivosti v oblasti autoregulace a rovněž logicky vysvětlil, proč oproti závěru vedoucího psychologa č. 1 upustil od uvedení další charakteristiky žalobce *„bez nedostačivosti v oblasti poznávacích procesů.“*
7. K odvolacím námitkám stran žalobcovy hospitalizace v PN Bohnice žalovaný uvedl, že tato hospitalizace byla důsledkem jednání samotného žalobce. Do PN Bohnice byl žalobce převezen na doporučení Mgr. L., která se domnívala, že se u něj může jednat o rozvoj psychické poruchy. Jeho pobyt zde byl dobrovolný, žalobce podepsal souhlas s hospitalizací, o které rozhodl na věci nezúčastněný lékař PN Bohnice. Žalobce byl na centrálním příjmu pacientů PN Bohnice vyšetřen MUDr. Š., která u něj zjistila projevy duševního onemocnění, a to paranoidní, perzekuční a bludné obsahy. Žalobce byl hospitalizován v PN Bohnice od 6.5.2015 do 27.5.2015. Zjišťování jeho osobnostní způsobilosti (po ukončení jeho hospitalizace) proběhlo 17.6.2015, další psychology řízené

rozhovory při přezkumu závěrů absolvoval 17.8.2015 a 19.5.2016. Všechna jednání končila jednoznačným závěrem o jeho osobnostní nezpůsobilosti k výkonu služby. Vedoucí psycholog ve svém závěru č. 2 konstatoval, že: „Komise má za to, že zjištěné charakteristiky jmenovaného jsou dány dlouhodobým vývojem osobnosti, jsou v čase relativně stabilní a nesouvisí s případným protiprávním či jiným jednáním bývalého nadřízeného jmenovaného.“ Významný vliv předešlých vyšetření žalobce nelze předpokládat. Dle propouštěcí zprávy z PN Bohnice byl jeho stav žalobce stabilizovaný; popisované projevy nedostačivosti v oblastech vyzrálosti byly navíc přítomny i po více než roce od jeho propuštění z PN Bohnice.

8. K odvolacím námitkám týkajícím se psychologické dokumentace, posudku o zdravotní způsobilosti a schopnosti žalobce samostatně jednat a hájit svá práva v řízení žalovaný uvedl, že důvodem propuštění žalobce byl závěr psychologa Policie ČR, nikoliv zdravotní způsobilost, která nebyla předmětem řízení. V této souvislosti žalovaný zmínil též tvrzení žalobce, že je duševně zdravý a výrok o pozbytí zdravotní způsobilosti považuje za nedůvodný. Dodal, že v případě žalobce nemohla být schizofrenie diagnostikována, jelikož by vyžadovala delší pozorování s opakovanými projevy, což však neznamená, že nemohla být diagnostikována její ataka. Prodělaná epizoda a projevy s ní spojené jsou důvodem pro pozbytí zdravotní způsobilosti. Závěr o pozbytí osobnostní způsobilosti žalobce byl však služebnímu funkcionáři doručen dříve a bylo by nelogické, aby byla souběžně vedena dvě řízení o propuštění, byť reálně existují dva zákonné důvody pro jeho (žalobcovo) propuštění. Co se týče způsobilosti žalobce samostatně hájit svá práva v řízení, žalovaný odkázal na § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu a uvedl, že z jednání žalobce v průběhu řízení, jeho podání, celkové procesní aktivity, účasti na úkonech a využívání procesních práv nevyplynula důvodná obava, že by nebyl schopen v řízení samostatně vystupovat, a tudíž nebylo nezbytné ustanovit mu opatrovníka, který by jeho zájmy hájil.
9. Ohledně namítané podjatosti a zaujatosti psychologů žalovaný konstatoval, že institut podjatosti není v zákoně o služebním poměru zakotven, a je tedy nutno užít správní řád a aplikovat jej zdrženlivě, neboť vedoucí psycholog není služebním funkcionářem ani úřední osobou a s jeho vyloučením nepočítá ani vyhláška o osobnostní způsobilosti. Následně žalovaný citoval § 14 odst. 1 správního řádu a konstatoval, že k naplnění v něm stanovených podmínek nedošlo. U psychologů podílejících se na dané věci není dán zájem na výsledku řízení; podjatost vedoucího psychologa plk. V. žalobce nadto namítal pouze v obecné rovině s poukazem na jeho služební zařazení.
10. Důvodem propuštění žalobce ze služebního poměru byl dle žalovaného výhradně posudek psychologa bezpečnostního sboru, který má náležitou odbornost a znalosti. Jeho závěry byly dvakrát přezkoumány přezkumnou komisí vedoucího psychologa s jednoznačným závěrem. Požadavek žalobce na přizvání znalce označil žalovaný za nedůvodný s tím, že dle dikce zákona je důvodem propuštění ze služebního poměru výhradně posudek psychologa bezpečnostního sboru a nikoliv závěr znalce. Ohledně namítaného rozšíření závěrů vedoucího psychologa č. 1 v neprospěch žalobce žalovaný uvedl, že proces zjišťování osobnostní způsobilosti tvoří jeden celek. Přezkumná komise č. 1 dospěla k závěru, že osobnost žalobce vykazuje i nedostačivost v oblasti poznávacích procesů, v rámci přezkumu doplněného závěru psychologa č. 1 však bylo následně od této kvalifikace upuštěno, což vedoucí psycholog vysvětlil tím, že po poradě s přezkumnou

komisí č. 2 dospěl k závěru, že původní kvalifikace žalobce ze strany pplk. B. (psychosociální nevyzrálост a nedostačivost v oblasti autoregulace) je z odborného hlediska přiléhavější.

11. Doplnění posudku psychologa bylo vedeno snahou napravit vady podkladu pro řízení o propuštění, přičemž tento postup byl v souladu se zákonem. Žalovaný reagoval na upozornění personálního odboru Policejního prezidia České republiky na nepřezkoumatelnost závěru psychologa tak, že vyžádal jeho doplnění o náležité odůvodnění. Závěr psychologa č. 1 nebyl jeho doplněním zrušen, jak se mylně domnívá žalobce. Šlo toliko o doplnění a upřesnění závěru psychologa tak, aby svým rozsahem odpovídal aktuálním požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu.
12. K námitce, že celé řízení bylo postaveno na nepravdivém a účelovém úředním záznamu plk. H., což potvrzuje i jeho následné trestní stíhání, žalovaný uvedl, že trestní stíhání plk. H. se k případu nevztahuje, a zdůraznil, že role jmenovaného v dané věci skončila přivoláním nadřízené.
13. Ohledně odvolacích námitek zpochybňujících závěr vedoucího psychologa žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, v čem byly spatřovány důvody, pro něž žalobce nemůže vykonávat službu. Smyslem přezkumu závěru psychologa není provádět nová vyšetření, nýbrž zkontrolovat, zda byl na základě objektivně získaných materiálů učiněn správný závěr. Přezkumná komise shledala postup psychologa pplk. B. jako správný a bez vad, což plyne i ze závěru vedoucího psychologa č. 2. Žalovaný v této souvislosti poznamenal, že na závěru vedoucího psychologa se podílely dvě přezkumné komise skládající se ze šesti nezaopatřených odborníků, přičemž ani jedna z komisí se od původních závěrů neodchýlila.
14. V závěru napadeného rozhodnutí se žalovaný věnoval rozboru osobnostní způsobilosti žalobce, a to na podkladě doplněného závěru psychologa č. 1 a závěru vedoucího psychologa č. 2. Uvedl, že žalobce nesplňuje osobnostní charakteristiky, které jsou dle vyhlášky o osobnostní způsobilosti předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru. Žalovaný obšírně popsal zjištění psychologů týkající se osobnosti žalobce a konstatoval, že žalobce není psychosociálně vyzrálý a vykazuje nedostačivost v oblasti autoregulace, což jej činí osobnostně nezpůsobilým k výkonu služby na jakémkoliv služebním místě. Psychosociální nevyzrálост žalobce spatřoval žalovaný také v jeho projevech v rámci odvolacího řízení, přičemž příkladmo odkázal na některá z jeho vyjádření.
15. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce předně namítl, že nestandardní postup služebních funkcionářů je zřejmý již ze srovnání dat jednotlivých úkonů. Od zjištění jeho údajné osobnostní nezpůsobilosti do jeho propuštění ze služebního poměru uběhly dva a půl měsíce, avšak odvolání žalovaný vyřizoval déle než rok. Zjevně tak ignoroval lhůtu pro rozhodnutí o odvolání stanovenou v § 190 odst. 2 zákona o služebním poměru.
16. Žalobce po celou dobu řízení uváděl, že své jednání učinil na základě vyhrožování neznámých osob, které se mu představily jako pracovníci GIBS. V průběhu rozhovoru plk. H. sdělil, že se jedná o sdělení od jiných osob a že mu současně oznamuje jejich možnou

nezákonnou činnost. Dle žalobce je příznačné, že byla akceptována verze nadřízeného a proti žalobci byla zahájena tři kárná řízení, byl převezen do PN Bohnice a podroben přezkumu zdravotní i osobnostní způsobilosti. Žalovaný odmítl vzít v potaz zásadní okolnost, že plk. H. byl v době podání žaloby postaven mimo službu v souvislosti s trestním stíháním. Na jím sepsaný úřední záznam je nutno pohlížet jako na nevěrohodný, neboť se v té době obával prozrazení své trestné činnosti. Argumentaci žalovaného k roli plk. H. žalobce označil za naivní s tím, že mu není zřejmé, která jeho vyjádření by si měla odporovat. Žalovaný měl zjistit veškeré okolnosti, které vedly k propuštění žalobce ze služebního poměru, na což měl více než rok. Nebylo však nijak reagováno na návrh žalobce, že ukáže místo, kde byl kontaktován neznámými muži, ani na jeho žádost o opatření kamerových záznamů této události. Neprovedením navrhovaných důkazů došlo k nepřipustnému vykreslení osoby žalobce jako někoho, kdo trpí schizofrenií či bludy.

17. Další námitkou žalobce brojil proti nepřezkoumatelnosti psychologických posudků. Žalovaný podle něj opomněl ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, které ve vztahu k nepřezkoumatelnému rozhodnutí obsahuje řešení, jímž je zrušení rozhodnutí a zastavení řízení. To však žalovaný neučinil a namísto toho požádal psychology, aby v rozporu s judikaturou napsali posudek znovu. Tímto postupem vyvolal zcela nepřipustnou situaci, kdy žalobce byl propuštěn na základě zcela jiného posudku, než který byl v odvolacím řízení použit pro zamítnutí jeho odvolání a neměl proti němu možnost podat opravný prostředek, čímž byla zkrácena jeho procesní práva. Předmětný posudek byl základním důkazem o nezpůsobilosti žalobce a není podstatné, že se s ním žalobce mohl seznámit.
18. V další námitce žalobce označil za nevhodný způsob odmítnutí jeho námitek stran nedobrovolnosti hospitalizace; argumenty žalovaného v tomto směru označil za projev nevyzrálosti a poukázal na to, že předseda senátu poradní komise policejního prezidenta oslovil vedoucí lékařku zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra s dotazem, zda je žalobce schopen pochopit smysl řízení a samostatně hájit svá práva. Ztratil však zájem, když zjistil, že by danou otázku musel řešit znalec z oboru psychiatrie. Tvrzení, že je osobou stíženou duševní poruchou, avšak v řízení nepotřeboval ustanovit opatrovníka, žalobce označil za rozporné a v této souvislosti navrhl vypracování znaleckého posudku a provedení výslechů Mgr. V. a pplk. B. Odkázal také na odlišné stanovisko předsedy senátu poradní komise.
19. Za nesprávné žalobce považuje i vypořádání jeho námitek, že nejdříve mělo být vedeno řízení o jeho propuštění ze služebního poměru ze zdravotních důvodů. Poukázal na to, že lékařský posudek ze dne 25.6.2015, podle něž žalobce pozbyl zdravotní způsobilost pro výkon služby, byl téhož dne doručen i služebnímu funkcionáři. Návrh na jeho přezkoumání neměl odkladný účinek, takže tento posudek byl vykonatelný 25.6.2015. Závěr psychologa ze dne 17.6.2015 o osobnostní nezpůsobilosti žalobce byl služebnímu funkcionáři doručen sice dříve, avšak vykonatelným se stal až doručením závěru vedoucího psychologa dne 21.8.2015. Řízení o propuštění žalobce ze zdravotních důvodů mělo být zahájeno neprodleně, neboť není na úvaze služebního funkcionáře, zda zahájí řízení nebo zda počká na nějaký jiný důvod propuštění. Po dobu téměř dvou měsíců tak existoval výlučně jeden důvod pro propuštění žalobce ze služebního poměru, a to důvod zdravotní, který však služební funkcionář ignoroval.

20. Žalobce uzavřel, že prvostupňové i napadené rozhodnutí vycházelo z nepřezkoumatelného závěru psychologa a současně byla v řízení porušena jeho procesní práva. Žalovaný též vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci a nesprávně posoudil i právní otázku.
21. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě k námitkám týkajícím se role plk. H. uvedl, že jeho trestní stíhání nemá na projednávaný případ žádný vliv. Žalobce zjevně zaměňuje důvody podání žádosti o přezkum jeho osobnostní způsobilosti a důvody zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru.
22. K namítané nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí a nezákonnosti postupu spočívajícího v doplnění odůvodnění závěrů psychologů žalovaný konstatoval, že závěr psychologa v původním znění sice naplňoval požadavky vyhlášky o osobnostní způsobilosti, avšak nenaplňoval aktuální požadavky judikatury správních soudů na přezkoumatelnost, protože byl nedostatečně odůvodněn. V této souvislosti žalovaný citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2017 č.j. 5 As 14/2016 – 25 a uvedl, že byl povinen odstranit vady v závěru psychologa, přičemž mohl žádat o doplnění podkladů i o nové vyšetření. Z podkladů rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný k podmínce řádného odůvodnění závěrů psychologů přistoupil s náležitou pečlivostí. Závěr psychologa č. 1 byl v řízení toliko doplněn a žalobci bylo umožněno proti němu brojit návrhem na přezkoumání, což také učinil.
23. Ohledně odlišného stanoviska předsedy senátu poradní komise žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.1.2013 č.j. 3 Ads 51/2012 – 48 uvedl, že doporučení tohoto orgánu nemá charakter podkladu pro rozhodnutí, tedy jedná se pouze o doporučení, které služební funkcionář nemusí brát v úvahu. Za rozhodnutí nese odpovědnost pouze služební funkcionář. Žalovaný v napadeném rozhodnutí objasnil, z jakého důvodu nesdílel názor předsedy senátu poradní komise.
24. K námitce poukazující na pozbytí zdravotní způsobilosti žalobcem žalovaný zopakoval argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že lékařský posudek, který by byl schopen založit důvod pro propuštění žalobce ze služebního poměru, mu byl doručen dne 12.2.2016, tedy v době, kdy již bylo vedeno řízení o propuštění z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti.
25. Žalovanému není zřejmé, v čem žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost závěrů psychologů, jelikož žalobní námitky se vztahují jen k žádosti o zjišťování osobní způsobilosti, k procesu doplnění závěrů psychologů či ke ztrátě zdravotní způsobilosti. Nesouhlasí s tím, že byla zkrácena procesní práva žalobce, neboť žalobci bylo v řízení umožněno uplatňovat všechna práva účastníka řízení. Napadené rozhodnutí považuje žalovaný za věcně správné, zákonné a náležitě odůvodněné.
26. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že psychologický posudek sice není rozhodnutím ve věcech služebního poměru, ale je natolik závažným podkladem, že vyhláška o osobnostní způsobilosti stanoví závazný postup jeho vyhotovení. Pokud bylo následně i do jeho potvrzeného znění zasahováno a byl opraven, jednalo se o postup

v rozporu s právními předpisy. Žalovaný měl prvostupňové rozhodnutí zrušit a zjišťování osobnostní způsobilosti žalobce mělo být provedeno znovu. Navíc žalovaný neobjasně, jak je možné brojít proti posudku, který již nabyt platnosti. Žalovaný se měl také náležitě vypořádat s odlišným názorem předsedy senátu poradní komise. Pokud žalovaný nevyhodnotil namítané vady řízení jako důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností.

27. Při ústním jednání před soudem konaném dne 15.10.2020 setrvaly obě strany na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odkázal na žalobu a na repliku k vyjádření žalovaného s tím, že navrhuje provedení důkazů, které v nich označil. K dotazu soudu, v čem spatřuje rozdílnost mezi propuštěním ze služebního poměru z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti a případným propuštěním z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby, pokud jde o dopad do jeho práv a povinností, žalobce osobně uvedl, že propuštění z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti vnímá jako větší zásah do jeho cti, než by tomu bylo v případě propuštění ze zdravotních důvodů. Žalovaný při jednání před soudem odkázal na napadené rozhodnutí a na vyjádření k žalobě a důkazní návrhy žalobce označil za nadbytečné. Uvedl, že je mu znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2019 č.j. 1 As 327/2019 – 109, jeho závěry však na žalobcův případ nelze vztáhnout, protože zde nebyly dány dva důvody pro propuštění žalobce ze služebního poměru. Služební funkcionář totiž nevěděl o rozhodnutí Ministerstva vnitra, které potvrdilo závěr lékařského posudku, podle kterého žalobce pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby.
28. Soud při ústním jednání rozhodl, že nebude doplňovat dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě důkazů provedených v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud obligatorně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu [§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.].
29. Rozsudkem ze dne 15.10.2020, č.j. 9 Ad 5/2017 – 99 Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Konstatoval, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval v nepřezkoumatelnosti závěrů psychologů Policie České republiky. Nedostatky psychologických posudků bylo možné zhojit jejich doplněním v odvolacím řízení. V souzené věci tedy nešlo o neodstranitelnou vadu, pro kterou by žalovaný musel zrušit prvostupňové rozhodnutí a řízení zastavit. Psychologický posudek, z něhož vycházel žalovaný, soud vyhodnotil jako detailní, vnitřně konzistentní a podložený přesvědčivými závěry, které nadto žalobce žádnou konkrétní námitkou nezpochybnil. Soud tedy nepovažoval za nutné přistoupit k vypracování revizního znaleckého posudku. Opodstatněnými pak soud neshledal ani žalobní námitky, jimiž žalobce brojil proti tvrzeným procesním pochybením žalovaného a proti tomu, že zde nebyl důvod pro zahájení řízení o jeho osobnostní nezpůsobilosti.

30. Za důvodnou však soud označil žalobní námitku, že se žalovaný řádně nevypořádal s tím, proč nebylo současně vedeno i řízení o propuštění ze služebního poměru pro pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2019, č. j. 1 As 327/2019 - 109 totiž vyplývá, že správní orgány měly po přezkoumání lékařského posudku Ministerstvem vnitra (rozhodnutím ze dne 28.7.2015, č. j. OZZ-58-1/ÚLK-2015) posoudit, zda by propuštění z jednoho z více souběžně existujících důvodů mělo pro žalobce odlišný důsledek z hlediska zásahu do jeho veřejných subjektivních práv a povinností, než propuštění z důvodu jiného. Pominout důvod pro propuštění žalobce spočívající v pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby a propustit jej toliko z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti k výkonu služby mohl služební funkcionář pouze tehdy, pokud by při propuštění z obou důvodů byla právní pozice žalobce zcela shodná jako v případě, kdy je propuštěn pouze z jednoho důvodu. Služební funkcionář ani žalovaný však tyto podstatné okolnosti nezkontrolovali.
31. Na základě žalovaným podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23.3.2022 č.j. 1 As 421/2020 - 41 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15.10.2020 č.j. 9 Ad 5/2017 - 99 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušovacího rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil, že vada řízení před správním orgánem je důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pouze tehdy, pokud by měla vliv na zákonnost samotného rozhodnutí (odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.6.2003, č.j. 6 A 12/2001 - 51 a na judikaturu citovanou v rozsudku téhož soudu ze dne 16.5.2019, č.j. 1 Afs 98/2018 - 27). Je tak vždy třeba zkoumat, zda dané pochybení vede rovněž ke zkrácení veřejných subjektivních práv žalobce. Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobce se velmi striktně vymezuje k závěru o tom, že trpí duševní poruchou (je zdravotně nezpůsobilý k výkonu služby); tvrdí, že je zdrav. Současně ze správního spisu vyplývá, že závěr o tom, že žalobce (ne)trpí duševní poruchou, nemá dle žalovaného vliv na jeho osobní nezpůsobilost (č. l. 391 správního spisu). Rozsudek městského soudu tak má potenciál žalobci ještě více „přitížit“, neboť jeho výsledkem může být závěr o tom, že trpí duševní poruchou. Shledá-li naopak žalovaný, že žalobce netrpí duševní poruchou, je zjevné, že bude následovat svůj závěr o tom, že (ne)existence psychické choroby nemá vliv na propuštění pro osobnostní nezpůsobilost, což městský soud v rozsudku nepopřel. Výsledek správního řízení při současném odůvodnění napadeného rozsudku nebude pro žalobce příznivější, přičemž žalobce proti rozsudku městského soudu nemůže pro jeho „vyhovující“ výrok podat kasační stížnost, ač jeho závěru o osobnostní nezpůsobilosti ve vyjádření ke kasační stížnosti oponuje. Odůvodnění merita sporu městským soudem tak Nejvyšší správní soud shledal nedostatečným, neboť nereflektuje obsah správního spisu a vyjádření účastníků řízení, pročez dospívá k závěrům, se kterými paradoxně nesouhlasí ani jedna ze stran. Městský soud se dostatečně nezabýval jedním se závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2019, č.j. 1 As 327/2019 - 109, konkrétně tím, zda zrušení rozhodnutí služebního funkcionáře žalovaného, z hlediska zásahu do práv žalobce, nepostrádalo smysl. Ruší-li soud rozhodnutí žalovaného, musí mít najisto postaveno, že jeho právní závěry mohou v souzené věci (alespoň potenciálně) vést k ovlivnění výsledku sporu a ochraně žalobcových veřejných subjektivních práv.
32. V podání ze dne 11.5.2022 žalobce vyjádřil přesvědčení, že řízení o jeho propuštění ze služebního poměru z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti mělo být vedeno zejména

proto, že má právo na konečný a jednoznačný lékařský závěr o své psychiatrické diagnóze, který může učinit pouze ustanovený znalec z oboru psychiatrie. Pokud by byla tato diagnóza potvrzena, lze žalobcův zdravotní stav kvalifikovat jako služební úraz nebo nemoc z povolání a žalobce by pak požadoval náhradu za ztrátu na služebním příjmu, náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění způsobené dlouhodobou pracovní nezpůsobilostí, jednorázové odškodnění a další náhrady. V případě, že by diagnóza potvrzena nebyla, by požadoval náhradu za poškození, znevážení a devalvací jeho osoby způsobené postupem služebního funkcionáře. Neřešení této závažné diagnózy znemožňuje žalobci žít plnohodnotný osobní a profesní život, a proto měla být tato otázka služebním funkcionářem řešena prioritně. Žalobce se dožaduje práva na realizaci přezkumu zdravotní způsobilosti, která by mu mohla otevřít možnost vrácení do služebního poměru příslušníka Policie ČR. V nynější situaci byl propuštěn ze služebního poměru s různými dehonestujícími nálepkami, ačkoliv jeho diagnóza vůbec potvrzena nebyla.

33. Při ústním jednání před soudem konaném dne 19.5.2022 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce uvedl, že trvá na žalobě, na kterou zároveň odkázal. Zdůraznil, že výsledek posouzení osobnostní a zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby nemůže záležet na subjektivním názoru žalobce, zda on sám se cítí být zdravý či nemocný, ale na tom, co je objektivně zjištěno. Nelze vyloučit, že psychiatrické onemocnění žalobce vzniklo v souvislosti s výkonem služby. V důsledku toho, že žalobce nebyl propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, nemohl uplatňovat nárok na náhradu škody na zdraví. Žalovanému nepřísluší spekulovat o tom, zda by žalobce tento nárok uplatnil, pokud by byl ze služebního poměru propuštěn dle zmíněného ustanovení zákona, neboť se jedná o nárok příslušející žalobci, který by jej dle svého uvážení mohl uplatnit v budoucnu; tohoto práva se nadto žalobce nemůže do budoucna ani vzdát. To, jakým způsobem by případné řízení o náhradě škody skončilo, je pro nyní projednávanou věc irelevantní. V uplatnění tohoto nároku žalobci objektivně zabránila skutečnost, že byl žalovaným propuštěn ze služebního poměru výlučně z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti; řečeno jinak, žalovaný mu svým postupem toto právo *pro futuro* odebral. Zároveň žalovaný svým postupem ve věci znemožnil žalobci bránit se proti závěrům lékařského posudku o jeho zdravotní nezpůsobilosti k výkonu služby. V rovině veřejných subjektivních práv žalobce je tak podstatný rozdíl mezi tím, že byl ze služebního poměru propuštěn pro ztrátu osobnostní způsobilosti, a stavem, který by nastal, pokud byl propuštěn z důvodu dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby. Žalobce poukázal na to, že žalovaný měl k dispozici vykonatelný posudek o dlouhodobém pozbytí ztráty jeho zdravotní způsobilosti dříve než posudek o pozbytí osobnostní způsobilosti, a zmínil i fakt, že žalovaný po vydání rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15.10.2020 č.j. 9 Ad 5/2017 –99 vydal druhé rozhodnutí ve věci samé, ve kterém se však opět zabýval pouze jediným důvodem pro propuštění žalobce, a to pozbytím osobnostní způsobilosti (poznámka soudu: toto v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného žalobce rovněž napadl žalobou, o níž je vedeno řízení pod sp. zn. 15 Ad 2/2021).
34. Žalovaný při ústním jednání před soudem setrval na svém dosavadním procesním návrhu na zamítnutí žaloby. Nová tvrzení žalobce označil za nepřipustné rozšíření žalobních bodů, protože žalobce dosud nikdy nehovořil o služebním úrazu či nemoci z povolání a během celého řízení naopak tvrdil, že je zcela zdravý. Tyto nové úvahy se poprvé objevily až v jeho podání z 11.5.2022. Žalovaný je toho názoru, že neposouzením souběžného

důvodu spočívajícího v pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby nemohlo dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce.

35. V posuzované věci vyšel soud z této právní úpravy:

36. Podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru příslušník musí být propuštěn, jestliže podle lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, s výjimkou zdravotních důvodů souvisejících s těhotenstvím.

37. Podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru příslušník musí být propuštěn, jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby.

38. Podle § 79 odst. 2 zákona o služebním poměru osobnostní způsobilost příslušníka posuzuje psycholog psychologického pracoviště bezpečnostního sboru. Proti závěru psychologa o osobnostní způsobilosti může podat příslušník návrh na přezkoumání vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru.

39. Podle § 79 odst. 3 zákona o služebním poměru za osobnostně způsobilého se považuje příslušník, u něhož byly podle závěru psychologa bezpečnostního sboru zjištěny takové osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby na místě, na které má být příslušník ustanoven.

40. Podle § 79 odst. 7 zákona o služebním poměru Ministerstvo (vnitřní) v dohodě s Ministerstvem financí, Ministerstvem spravedlnosti a zpravodajskými službami stanoví vyhláškou osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, důvody zjišťování osobnostní způsobilosti, postup při zjišťování osobnostní způsobilosti, náležitosti závěru psychologa bezpečnostního sboru a postup při přezkumném řízení.

41. Podle § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v rozsahu, jaký je uveden v odvolání. Zákonnost přezkoumává v celém rozsahu. K vadám řízení přihlíží jen tehdy, pokud mohly mít vliv na zákonnost nebo správnost napadeného rozhodnutí.

42. Podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru (ve znění účinném do 30. 6. 2017) odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zrušit a řízení zastavit; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.

43. Podle § 1 vyhlášky o osobnostní způsobilosti osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, splňuje občan nebo příslušník, pokud je

- a) intelektově v pásmu průměru nebo vyšším,
- b) emočně stabilní,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

- c) psychosociálně vyzrálý,
- d) odolný vůči psychické zátěži,
- e) s žádoucí motivací, postoji a hodnotami,
- f) bez nedostačivosti v oblasti volných procesů,
- g) bez nedostačivosti v oblasti poznávacích procesů,
- h) bez nedostačivosti v oblasti autoregulace,
- i) bez znaků nežádoucí agresivity a
- j) bez psychopatologické symptomatiky.

44. Podle § 2 písm. c) vyhlášky o osobnostní způsobilosti důvodem zjišťování osobnostní způsobilosti je jednání příslušníka, na jehož základě se lze domnívat, že příslušník je osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru.
45. Podle § 5 odst. 1 vyhlášky o osobnostní způsobilosti závěr psychologa musí vždy obsahovat alespoň tyto náležitosti:
- a) jméno (jména), příjmení, akademický titul a datum narození posuzované osoby,
 - b) sdělení, zda posuzovaná osoba je nebo není osobnostně způsobilá pro výkon služby v bezpečnostním sboru nebo na služebním místě v rámci bezpečnostního sboru, pro které je stanoven jiný zvláštní požadavek osobnostní způsobilosti,
 - c) název psychologického pracoviště a otisk jeho razítka nebo na služebním místě v rámci bezpečnostního sboru, pro které je stanoven jiný zvláštní požadavek osobnostní způsobilosti, d) titul, jméno (jména) a příjmení psychologa, který osobnostní způsobilost zjišťoval, a jeho vlastnoruční podpis,
 - e) datum vyhotovení,
 - f) poučení o možnosti podat návrh na přezkoumání závěru vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru (dále jen „vedoucí psycholog“).
46. Podle § 5 odst. 2 vyhlášky o osobnostní způsobilosti závěr psychologa v případě zjišťování osobnostní způsobilosti z důvodu uvedeného v § 2 písm. c) nebo d) obsahuje kromě náležitostí uvedených v odstavci 1 také
- a) metody uvedené v § 4 odst. 4 použité při zjišťování osobnostní způsobilosti,
 - b) osobnostní charakteristiku podle § 1, které posuzovaná osoba nevyhověla, a
 - c) odůvodnění výsledku zjišťování osobnostní způsobilosti.
47. Po provedeném řízení, ve kterém byl vázán závěry vyslovenými ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.3.2022 č.j. 1 As 421/2010 – 41 (dále též jen „zrušovací rozsudek NSS“), dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
48. Předně je třeba podotknout, že žalovaný brojil kasační stížností toliko proti závěru soudu o nutnosti zohlednění důvodu propuštění žalobce ze služebního poměru pro pozbytí zdravotní způsobilosti. Ostatní závěry soudu ohledně přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí i psychologických posudků, důvodnosti zahájení řízení o osobnostní nezpůsobilosti žalobce, jakož i vypořádání žalobních námitek, jimiž žalobce brojil proti procesním pochybením žalovaného, nebyly kasační stížností žalovaného napadeny. Ve zrušovacím rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že se nezabýval výtkami vznesenými ve vyjádření žalobce ke kasační stížnosti k důvodům rozsudku městského soudu, neboť jen

proti odůvodnění rozsudku správního soudu prvního stupně je kasační stížnost nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.).

49. Městský soud v Praze nadále trvá na svých závěrech obsažených v odůvodnění rozsudku ze dne 15.10.2020 č.j. 9 Ad 5/2017 – 99, jež se týkají posouzení jednotlivých žalobních námitek a nebyly zrušovacím rozsudkem NSS popřeny.
50. Soud neshledal opodstatněnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v nepřezkoumatelnosti závěrů psychologů Policie České republiky. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný si byl vědom nepřezkoumatelnosti závěrů psychologů v jejich původní podobě, a proto si v souladu s požadavky, které na posudky psychologa klade judikatura správních soudů, vyžádal doplnění jejich odůvodnění.
51. V rozsudku ze dne 21.6.2013, č.j. 6 Ads 19/2013 – 35 Nejvyšší správní soud dovodil, že *„(z)ávěr psychologa vydaný ve smyslu § 5 vyhlášky o osobní způsobilosti je třeba vnímat jen jako podklad správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, byť zpravidla stěžejní, který v konečné fázi podléhá soudnímu přezkumu. Takový podklad tedy může být služebním funkcionářem a následně správním soudem přezkoumán např. z hlediska vad, nedostatku opory ve spisech, rozporu se spisy, anebo z hlediska vad řízení při zjišťování skutkové podstaty. I kdyby zákon o služebním poměru, resp. vyhláška o osobnostní způsobilosti, obsahovaly jen minimalistický požadavek na odůvodnění závěru psychologa, resp. odůvodnění rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, skutečnost, že toto rozhodnutí je plně přezkoumatelné ve správním soudnictví, nemůže mít jiný důsledek, než že odůvodnění přezkoumávaného správního rozhodnutí musí mít takovou obsahovou kvalitu, aby jej mohl správní soud podrobit standardnímu soudnímu přezkumu. Jinak by nutně každé obdobné lakonické rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, jako bylo vydáno v případě žalobce, muselo být správními soudy rušeno pro nepřezkoumatelnost“*. V rozsudku ze dne 25.7.2019, č.j. 10 As 75/2019 – 52 pak Nejvyšší správní soud uvedl, že *„posudek, resp. závěr psychologa bezpečnostního sboru ve smyslu vyhlášky č. 487/2004 Sb., je stěžejním podkladem správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Je odborným závěrem, o němž si správní orgán, resp. soud nemůže pro nedostatek vlastních odborných znalostí a zkušeností učinit úsudek sám. I takový závěr však soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s.ř.s. Posudek „(m)usí být především odůvodněn v rozsahu a kvalitě obdobné jako u znaleckých posudků, musí splňovat požadavek úplnosti a přesvědčivosti a vypořádat se se všemi rozhodujícími skutečnostmi, včetně skutečností uváděných vyšetřovaným příslušníkem bezpečnostního sboru.“*
52. Psychologický posudek, resp. závěr psychologa (ve spojení s posudkem vedoucího psychologa), z něhož žalovaný po jeho doplnění při rozhodování v projednávané věci vyšel, požadavkům nastíněným v právě citovaných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu vyhovuje. Posudek kromě uvedení použitých metod a skutkových zjištění jasně a srozumitelným způsobem uvádí, jaká konkrétní psychologická zjištění vedla k závěru, že žalobce nesplňuje osobnostní charakteristiky uvedené v § 1 písm. c) a h) vyhlášky o osobnostní způsobilosti, tj. že není psychosociálně vyzrálý a bez nedostatečnosti v oblasti autoregulace. Psychologický posudek obsahuje veškeré náležitosti vyžadované vyhláškou o osobnostní způsobilosti, je velmi detailní, vnitřně konzistentní a podložený přesvědčivými argumenty. Za podstatnou v tomto směru soud považuje také skutečnost, že žalobce

v podané žalobě žádnou konkrétní námitkou nezpochybil závěry psychologického posudku týkající se jeho osoby, ze kterých služební funkcionář při rozhodování v dané věci vyšel. Za tohoto stavu soud neshledal potřebným vypracování „revizního“ znaleckého posudku stran posouzení osobnostní způsobilosti žalobce k výkonu služby.

53. K podání žalobce, které bylo soudu doručeno dne 20.10.2017 a v němž se žalobce obsírně vyjadřuje ke své „psychiatrické diagnóze“ (toto podání právní zástupce žalobce na dotaz soudu označil za jeden z důkazů, který žalobce navrhuje provést), soud uvádí, že žalobce zajisté není tím, kdo by byl způsobilý z psychologického hlediska odborně a nezaujatě hodnotit svou vlastní osobnost. Jeho subjektivní přesvědčení o nesprávnosti závěrů psychologického posudku tudíž nelze považovat za relevantní důkaz, který by byl s to kvalifikovaně zpochybnit či dokonce vyvrátit závěry psychologického posudku. Uvedené podání žalobce, i přes jeho výslovné označení za důkaz, nebylo možné vyhodnotit ani jako doplnění žalobních námitek, neboť bylo žalobcem učiněno až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.).
54. Soudně přezkoumatelné je dle náhledu soudu i napadené rozhodnutí, při jehož vydání žalovaný vyšel z doplněných závěrů psychologa (ve spojení se závěry posudku vedoucího psychologa), na jejichž základě právem dovodil žalobcovu osobnostní nezpůsobilost k výkonu služby. Napadené rozhodnutí má všechny náležitosti vyžadované ustanovením § 181 zákona o služebním poměru, především pak obsahuje velmi podrobné vypořádání jednotlivých odvolacích námitek žalobce. Z jeho odůvodnění je zřejmé také to, že žalovaný se neztotožnil s názorem o nedostatečnosti doplněného psychologického posudku pplk. B., který ve svém odlišném stanovisku k návrhu senátu poradní komise policejního prezidenta zaujal kpt. Mgr. J. T., a akceptoval naopak (většinový) návrh senátu poradní komise policejního prezidenta. Soud pouze na okraj uvádí, že zákon žalovanému neukládá povinnost vyjádřit se v rozhodnutí také k odlišným stanoviskům jednotlivých členů poradní komise.
55. Soud nevešel ani na námitku žalobce, že doplnění závěrů psychologů, k němuž došlo v průběhu odvolacího řízení, bylo v rozporu s judikaturou správních soudů. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2018 č.j. 9 As 79/2017 – 125 k dané problematice uvedl, že *„(k)asační soud se plně ztotožňuje s právním názorem městského soudu v tom, že obě dílčí správní řízení vedená správními orgány prvního a druhého stupně tvoří jeden celek. Zrušit prvostupňové rozhodnutí bez dalšího doplňování však nebylo možné, protože zákonem předvídanou formou psychologického posudku byla zjištěna osobnostní nezpůsobilost k výkonu služby, která je obligatorním důvodem ukončení služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru. Žalovaný postupoval v souladu s povahou řízení ve věcech služebního poměru, pokud s ohledem na novelizaci vyhlášky, která od 1. 1. 2013 rozšířila požadavky na závěry psychologického posudku, dožádal závěr odpovídající této novele. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je tak oproti rozhodnutí prvostupňovému doplněno o závěr psychologa ze dne 12. 4. 2013, který jen potvrzuje předchozí psychologický posudek včetně jeho přezkumu.“* Připustnost doplnění psychologických posudků v průběhu odvolacího řízení byla výslovně akceptována také rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25.7.2019, č.j. 10 As 75/2019 - 52.

56. Doplnění psychologických posudků (nikoliv tedy vypracování zcela nových posudků) o patřičné odůvodnění vyžadované judikaturou správních soudů v průběhu odvolacího řízení bylo ostatně v souladu s právní úpravou odvolacího řízení obsaženou v zákoně o služebním poměru, která byla účinná ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Tato úprava neumožňovala žalovanému jakožto odvolacímu orgánu zrušit prvostupňové rozhodnutí a věc vrátit služebnímu funkcionáři k dalšímu řízení. Podle § 190 odst. 8 in fine zákona o služebním poměru v relevantním znění má odvolací orgán možnost napadené prvostupňové rozhodnutí buď změnit, anebo zrušit a řízení zastavit; „jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.“ To, že zrušení předmětného rozhodnutí a jeho vrácení prvostupňovému orgánu služební zákon nepřipouští, zmiňuje též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.3.2010, č.j. 3 Ads 112/2009-53. Zákonodárce tak v zákoně o služebním poměru výslovně vyloučil možnost služebního funkcionáře rozhodujícího o odvolání napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Zákon tedy v podstatě eliminoval dvojinstančnost řízení ve věcech služebního poměru a připustil situaci, že účastník řízení může změnou rozhodnutí služebního funkcionáře v odvolacím řízení, která by byla v jeho neprospěch, přijít o možnost brojit proti takové změně rozhodnutí prostřednictvím řádného opravného prostředku. Taková právní úprava z důvodů výše uvedených nepřijatelná není. Zrušení napadeného rozhodnutí je možné jen v kombinaci se současným zastavením řízení odvolacím orgánem, tzn. pokud napadené prvostupňové rozhodnutí trpí takovými vadami, které mají ve smyslu § 179 neodstranitelný charakter. Pro jiné vady než vady neodstranitelného charakteru ve smyslu § 179 zákona o služebním poměru nelze v odvolacím řízení rozhodnutí zrušit a řízení zastavit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.11.2013, č.j. 6 Ads 33/2013 – 31). Nedostatky v odůvodnění psychologického posudku zjištěné žalovaným jistě nebyly vadou neodstranitelného charakteru, o čemž svědčí i skutečnost, že se tuto vadu žalovanému podařilo vyžádáním doplnění posudku odstranit.
57. Opodstatněná není ani žalobní námitka týkající se nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí o odvolání. Soud v této souvislosti podotýká, že předmětná lhůta je stanovena v § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, a to v délce 90 dnů, nikoliv v žalobcem zmiňovaném ustanovení § 190 odst. 2 téhož zákona, v němž je stanovena lhůta pro podání odvolání v případech chybějícího, neúplného či nesprávného poučení. Podstatné je ale to, že lhůta stanovená zákonem pro vydání rozhodnutí o odvolání je lhůtou toliko pořádkovou, a její nedodržení tedy nemůže mít samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť zákon s jejím nedodržením nespojuje žádný negativní následek. Uplynutí pořádkové lhůty stanovené v zákoně o služebním poměru pro vydání rozhodnutí žalovaného či služebního funkcionáře proto nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.
58. Za nedůvodnou soud považuje také námitku absence důvodů pro zahájení řízení o osobnostní nezpůsobilosti žalobce. Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že vzhledem k incidentu ze dne 6. 5. 2015 a dalším okolnostem, které v souvislosti s ním vyšly najevo, byly dány důvodné pochybnosti o žalobcově duševním zdraví, resp. o jeho osobnostní způsobilosti k výkonu služby, a reakce služebních funkcionářů spočívající v návrhu na hospitalizaci žalobce v PN Bohnice byla za dané situace zcela odůvodněná a přiměřená okolnostem případu, a to jak vzhledem k obsahu sdělení, které žalobce napsal na papír

v průběhu rozhovoru se svým nadřízeným, tak i s přihlédnutím k tomu, jakým způsobem se následně snažil vysvětlit důvody, které jej k tomuto jednání vedly. V této souvislosti soud zároveň uvádí, že případné jednání plk. H. nemohlo mít na proces zkoumání osobnostní způsobilosti žalobce zásadnější vliv, neboť o tom, že se celý incident spočívající v napsání oněch tří vět žalobcem a jejich předložení nadřízenému plk. H. odehrál tak, jak byl popsán v úředních záznamech, které jsou součástí správního spisu, není mezi jeho aktéry sporu. Případné nejasnosti a pochybnosti mohou panovat pouze ohledně skutečných důvodů, které žalobce k tomuto jednání vedly, ty však nemohou nic změnit na tom, že jeho jednání při incidentu ze dne 6.5.2015 - ve spojení se způsobem, jakým se žalobce následně pokusil toto své jednání vysvětlit - bylo dostatečným důvodem pro podání žádosti o přezkum osobnostní způsobilosti žalobce ve smyslu § 2 písm. c) vyhlášky o osobnostní způsobilosti, neboť na základě tohoto žalobcova jednání se služební funkcionář mohl oprávněně domnívat, že žalobce je osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru.

59. Soud v této souvislosti plně přitakává závěru žalovaného vyjádřenému v napadeném rozhodnutí, že vrchní komisař celorepublikového útvaru služby kriminální policie a vyšetřování by měl být schopen rozpoznat, jaké následky může jednání spočívající v předložení tří shora uvedených vět svému nadřízenému mít a zároveň by se měl natolik ovládat, aby se obdobného jednání vyvaroval. Soud k tomu dodává, že považuje za krajně nevěrohodné žalobcovo vysvětlení, že považoval osoby, které ho vyhledaly na ubytovně a přiměly k uvedenému jednání, za příslušníky GIBS. Žalobci jakožto policistovi muselo být bezpochyby známo, že příslušníci GIBS nejsou při plnění svých úkolů oprávněni vynucovat si od policistů součinnost tím, že jim budou - byť v náznacích - vyhrožovat smrtí jejich blízkých, přátel nebo kolegů. Stejně tak příslušníci GIBS při osobním jednání nemohou policistům bezdůvodně hrozit použitím zbraně (v doplnění vyjádření ze dne 11.9.2015 žalobce v rámci popisu „druhé události“ zmínil, že mu žena přiložila ke krku zřejmě elektrický paralyzér). Pokud skutečně dne 5.5.2015 došlo k oné „druhé události“ na ubytovně spočívající v tom, že žalobce tam vyhledaly dvě osoby a nutily jej k sepsání oněch tří vět a jejich předložení nadřízenému, jedinou adekvátní reakcí ze strany žalobce mělo být neprodlené oznámení této události policii, aby mohla být protiprávní činnost těchto osob, která podle žalobcova popisu zjevně vykazovala znaky trestné činnosti, odhalena.
60. Co se týče hospitalizace žalobce v PN Bohnice, nelze pochybovat o tom, že tato byla dobrovolná, neboť žalobce podepsal s hospitalizací souhlas a po celý čas hospitalizace nebylo zahájeno řízení o přípustnosti převzetí a držení žalobce v ústavu zdravotnické péče. Jestliže žalobce za této situace ve zdravotnickém zařízení setrval, nemohlo jít o hospitalizaci proti jeho vůli.
61. To, zda je plk. H. nyní trestně stíhán (dle tvrzení žalobce pro jednání spočívající ve vynášení informací z policejních spisů), je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí zcela irrelevantní. Soud v tomto směru přisvědčuje názoru žalovaného, že role plk. H. v projednávané věci skončila sepsáním záznamu o incidentu ze dne 6.5.2015 a kontaktováním nadřízené. Nutno zdůraznit, že na procesních úkonech služebního funkcionáře v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru se plk. H. nijak nepodílel a především nemohl nijak ovlivnit výsledek psychologického posudku týkajícího se

osobnostní způsobilosti žalobce. Právě tento psychologický posudek, a nikoliv úřední záznam sepsaný jmenovaným o incidentu ze dne 6.5.2015 byl klíčovým důkazem, z něhož služební funkcionář čerpal zjištění o pozbytí osobnostní způsobilosti žalobce.

62. Soud nevešel ani na tvrzení žalobce, že nebylo dostatečně zkoumáno, zda byl schopen pochopit význam a smysl vedeného řízení a zda byl schopen v řízení dostatečně hájit svá práva. V řízení před služebním funkcionářem nevyvstaly důvodné pochybnosti opravňující k závěru, že žalobci je nutno k ochraně jeho práv ustanovit opatrovníka, protože takovým důvodem sama o sobě není ani psychiatrická diagnóza. Z četných podání žalobce učiněných v průběhu řízení a jeho celkové procesní aktivity v řízení je naopak zřejmé, že smysl a účel vedeného řízení naprosto chápal a často, věcně a také zcela srozumitelně se k předmětu řízení vyjadřoval. Nadto ani sám žalobce v žalobě netvrdí, že v průběhu řízení o propuštění ze služebního poměru nebyl schopen pochopit význam a smysl vedeného řízení a nebyl schopen v řízení dostatečně hájit svá práva, a nic takového z jeho strany nezaznělo ani v průběhu řízení o propuštění ze služebního poměru. Soud tedy souhlasí s názorem žalovaného, že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu a nebyl naplněn ani žádný jiný zákonný důvod, pro který by bylo nutno žalobci opatrovníka ustanovit.
63. Soud neshledal, že by byl žalobce v projednávané věci jakkoliv zkrácen na svých procesních právech účastníka řízení. Služební funkcionář prvního stupně i žalovaný mu v řízení umožnili uplatnit veškerá procesní práva, žalobce se k věci opakovaně obsáhle vyjadřoval, bylo mu umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí a brojit proti závěru psychologického posudku včetně jeho doplnění návrhem na jeho přezkoumání. V napadeném rozhodnutí se pak žalovaný dostatečně určitým a srozumitelným způsobem vypořádal se všemi základními odvolacími námitkami žalobce. Nutno dodat, že tvrzení o porušení jeho procesních práv žalobce v žalobě uplatnil pouze obecně, aniž by jakkoliv specifikoval, na jakých procesních právech měl být zkrácen a v důsledku jakého jednání služebního funkcionáře k tomuto zkrácení došlo. S ohledem na dispozitivní zásadu, kterou je přezkumné soudní řízení ovládáno, může soud na takovou nekonkrétní námitku reagovat rovněž pouze v obecné rovině.
64. Důvodná není ani námitka, kterou žalobce brojil proti tomu, že nebylo současně vedeno i řízení o jeho propuštění ze služebního poměru z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti. V nyní projednávané věci byl nepochybně dán důvod pro propuštění žalobce ze služebního poměru pro pozbytí osobnostní způsobilost k výkonu služby (k tomuto důvodu viz argumentaci soudu výše). Zároveň zde byly indicie naznačující existenci druhého možného důvodu propuštění – v lékařském posudku ze dne 25.6.2015 byla konstatována zdravotní nezpůsobilost žalobce k výkonu služby. Je-li dán, byť jen potenciálně, paralelní důvod pro propuštění ze služebního poměru, *„je třeba nejprve zkoumat, zda by propuštění z jednoho z více souběžně existujících různých důvodů mělo pro příslušníka odlišný důsledek z hlediska zásahu do jeho veřejných subjektivních práv a povinností, než propuštění z důvodu jiného“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2019, č.j. 1 As 327/2019-109). Věcné posouzení možného souběžně existujícího důvodu pro propuštění žalobce ze služebního poměru, který spočívá v pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby, by mohlo vést ke dvěma situacím. Zaprvé ke zjištění, že žalobce závažnou duševní poruchou netrpí, což by však nevedlo ke změně právního postavení žalobce, neboť (ne)existence duševní

poruchy by neměla žádný vliv na jeho propuštění ze služebního poměru z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti. Zadruhé by mohl žalovaný dospět k závěru, že žalobce duševní poruchou trpí, což však žalobce po celou dobu správního i soudního řízení popírá. Při ústním jednání před soudem konaném dne 15.10.2020 sice žalobce uvedl, že by propuštění z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti vnímal jako menší zásah do své cti než propuštění z důvodu osobnostní nezpůsobilosti, toto tvrzení se však naprosto míjí s podstatou jeho žalobní argumentace, která je zbudována na tom, že žádnou duševní poruchou netrpí a že byl v PN Bohnice hospitalizován neprávem, proti své vůli a v důsledku vylákání jeho nadřízenými. Jinými slovy řečeno, není zřejmé, z jakého důvodu by pro žalobce mělo být příznivější být propuštěn ze služebního poměru (také) z důvodu ztráty zdravotní nezpůsobilosti k výkonu služby způsobené závažnou duševní poruchou, pokud on sám tvrdí, že je zdravý a situaci, kdy by na něj bylo pohlíženo, jako by takovou poruchou trpěl, pocituje jako podstatnou újmu (jak uvedl ve vyjádření ke kasační stížnosti). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku, žalobce se vůči závěru o své zdravotní nezpůsobilosti opakovaně výslovně ohrazoval (viz část trestního oznámení od č. 1. 202 správního spisu; návrh na přezkoumání lékařského posudku na č. 1. 240 správního spisu; a opakovaný návrh na přezkoumání lékařského posudku č. 1. 284 správního spisu).

65. Povinnost služebního funkcionáře zkoumat všechny souběžně existující důvody pro propuštění příslušníka ze služebního poměru není bezbřehá. Služební funkcionář je povinen zkoumat naplnění obou (či více) důvodů propuštění *„pouze tehdy, vyjdou-li tyto skutečnosti v řízení najevo a může-li vést propuštění z více právních důvodů k různým důsledkům, pokud jde o dotčení práv a zájmů účastníka řízení.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2019, č.j. 1 As 327/2019-109). Taková situace však v nyní projednávané věci nenastala. Žalobce v žalobě netvrdil, proč by jeho případné propuštění ze služebního poměru pro pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby vedlo k jiným důsledkům z hlediska dopadů do jeho právní sféry, ani netvrdil, že by tím došlo k menšímu zásahu do jeho veřejných subjektivních práv, než tomu bylo při jeho propuštění z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud v daném případě nezkoumal, zda byl dán souběžný důvod pro propuštění žalobce ze služebního poměru spočívající v pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby v důsledku závažného psychického onemocnění. Případné zjištění souběžné existence i tohoto důvodu pro propuštění by totiž za dané situace nemohlo být ve prospěch žalobce. Takový výsledek řízení by s ohledem na výše uvedené rozhodně nebyl z hlediska zásahu do práv pro žalobce příznivější; i s ohledem na stanovisko žalobce by naopak znamenal takovou změnu právních poměrů, která by byla k jeho tíži. Ve světle závěrů zrušovacího rozsudku NSS tedy nelze skutečnost, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval případnou existencí dalšího souběžného důvodu pro propuštění žalobce ze služebního poměru spočívajícího v dlouhodobém pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby, považovat za vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
66. V podání ze dne 11.5.2022 a taktéž při ústním jednání před soudem konaném dne 19.5.2022 žalobce uplatnil novou argumentaci, v níž připustil možnost svého psychiatrického onemocnění s tím, že nelze vyloučit, že toto onemocnění vzniklo v souvislosti s výkonem jeho služby. Za zásah do svých veřejných subjektivních práv pak označil skutečnost, že propuštěním ze služebního poměru výlučně podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním

oměru mu bylo znemožněno uplatňovat vůči žalovanému nárok na náhradu škody na zdraví. Tato zcela nová tvrzení žalobce soud ve shodě s názorem žalovaného považuje za nepřípustné rozšíření žaloby o nové žalobní body po uplynutí zákonem stanovené lhůty, ve které jedině tak mohl žalobce učinit (§ 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s.ř.s.). Jak již bylo soudem konstatováno shora, žalobce jak v průběhu řízení před služebním funkcionářem, tak i v žalobě dosud kategoricky popíral, že by kdy duševní poruchou trpěl. Nikdy také netvrdil, že by mu při výkonu služby byla způsobena škoda na zdraví v důsledku služebního úrazu či (jakékoliv) nemoci z povolání. Takto žalobce neargumentoval dokonce ani při ústním jednání před soudem konaném dne 15.10.2020, kdy právní zástupce žalobce na dotaz předsedy senátu, v čem by byl rozdíl, pokud by byl žalobce ze služebního poměru propuštěn z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti, odpověděl, že výsledek by byl pro žalobce stejný, a postup žalovaného, který tak neučinil, označil pouze za procesní pochybení. K novým tvrzením, jimiž žalobce, veden snahou vyhnout se pro něj nepříznivým závěrům vyjádřeným ve zrušovacím rozsudku NSS, účelově popřel svou dosavadní argumentaci, nemohl soud při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí pro jejich opožděnost přihlížet.

67. K právě uvedenému soud pouze na okraj dodává, že podle posudku lékařské komise č. 2 Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, oblastního zdravotnického zařízení Praha ze dne 25.6.2015 nebylo žalobcovo onemocnění podle zdravotnické dokumentace v přímé souvislosti s výkonem služby v policii.
68. Důvodem pro to, aby byl služební funkcionář povinen se věcně zabývat též možností propustit žalobce ze služebního poměru z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti, nemůže být ani dodatečně formulovaný požadavek žalobce na „konečný a jednoznačný závěr“ o jeho diagnóze. Z vyjádření žalobce ze dne 11.5.2022 vyplývá, že se mu do dnešního dne nedostalo jednoznačné diagnózy daného psychiatrického onemocnění, což mu údajně znemožňuje žít plnohodnotným osobním a pracovním životem. Z tohoto tvrzení však vyplývá, že žalobce pocituje životní diskomfort nikoliv proto, že byl propuštěn ze služebního poměru z důvodu pozbytí osobnostní způsobilost k výkonu služby a nikoliv pro pozbytí zdravotní způsobilosti, nýbrž proto, že mu diagnóza polymorfní psychotické poruchy se symptomy schizofrenie nebyla doposud „finálně“ diagnostikována. Předmětem řízení v nyní projednávané věci však není uspokojení dodatečně formulovaného požadavku žalobce na seznámení s jeho „konečnou“ lékařskou (psychiatrickou) diagnózou, nýbrž to, zda služební funkcionář postupoval v souladu se zákonem, jestliže žalobce propustil ze služebního poměru z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti k výkonu služby.
69. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
70. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 19. května 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu